

DÁÁR STAAT HET IN

DOOR
A·DE GRAAFF·WÜPPERMANN

ILLUSTRATIES VAN HENK POEDER

„DÁÁR STAAT HET IN....”

„Ik hoef lekker niet naar school en jullie wel! Ik hoef lekker niet naar school en jullie wel!”

En Jaap sprong en danste als een wildeman in 't rond in het voortuintje, terwijl Miek en Nicolientje van Deurne, de buurtjes, hun voordeur uitkwamen, echt op zijn schoolsch, met de tasschen vol geleerdheid bij zich.

„Waarom niet?” vroeg Nicolientje, terwijl ze nieuwsgierig over het tusschenhekje leunde. Maar Miek, als oudere, wist het al.

„Koeienmarkt, dan hebben ze 's morgens vrij.”

Ja, Jaap had een paar maal per jaar, wanneer er vlak voor het schoolgebouw veemarkt was, op Woensdagmorgen vrij. Maar de meisjes waren op een andere school.

„Zeg Jaap, ik wou maar, dat we op die school van jou waren,” begon Nicolientje, maar nu kwam Moeder aan de deur.

„Kom kindje, je moet doorlopen, kijk Miek al eens ver zijn,” en Moeder loodste haar 't hekje uit. „Morgen, Jaap, wat een meeval om vrij te hebben.”

„Noù! 'k Ga van allerlei doen. Misschien....”

Maar Mevrouw luisterde niet meer. Zij holde het tuintje door naar haar openstaande voordeur en riep:

Jaap sprong en danste.

schoot zijn jas aan en ging naar buiten. Op de veemarkt zou 't leuker zijn dan op de gewone markt, dus daar maar heen.

Jaap stond een poosje naar de biggen te kijken, die in kisten met stroo dooreen krioelden. Af en toe werd er een uit opgedolven en schreeuwend omhoog geheschen. Gemeen dat ze die bestjes zoo aan hun staartjes sjorden. Toen naar de koeien. Als deze van eigenaar verwisselden, sloegen de boeren met een klap elkaar in de handen, dat 't een aard had.

Sloegen de boeren elkaar met een klap in de handen.

„Ze sluiten ook een verbond,” dacht Jaap, „net als Willem de Zwijger.”

Pats, daar kreeg hij een ferm klap op den schouder. „Hallo, Paul!” 't Was een jongen uit zijn klas, die ook op de markt rondneusde.

„Wat ga je doen? 't Verveelt me hier.”

„k Weet niet....”, zei Jaap.

„Ik weet 't wel,” zei Paul geheimzinnig. „Weet je wat ik ga doen? Schaatsenrijden.”

„Poeh, dat kun je niet meer.”

„Wedden van wel?”

„Waar dan?”

„Op de Zwam. Daar is 't ijs nog sterk genoeg. Ga je mee?”

Jaap had er wel ooren naar. Hij had echt heerlijk gereden de laatste week. Maar nu dooide het al drie dagen en je zag geen jongens met schaatsen meer. Maar Paul zei toch.... kort en goed, hij zou zijn schaatsen gaan halen. De jongens gingen samen naar Jaaps huis en terwijl Paul buiten het hek wachtte, luidde Jaap de bel of er brand was. Mina kwam haastig opendoen.

„Jong, bel toch niet zoo hard, je laat me schrikken,” maar Jaap was haar al voorbij de trap op. Toen hij de voordeur weer uitkwam, was mevrouw van Deurne met een appelkoopman aan 't hek bezig. Jaap probeerde zijn schaatsen weg te moffelen, maar mevrouw had ze al gezien.

„Jaap.... je bent toch niet van plan om te probeeren, of je ook verdrinken kunt?”

„Eh.... eh.... er zijn nog wel plaatsen, waar je kunt rijden.”

„Nee, jonkie, heusch niet. 't Is heel erg gevaarlijk. Vader zou 't vast en zeker niet goed vinden. Ik legde maar gauw mijn schaatsen weg. Doe je 't?”

Jaap wist ook wel vast en zeker, dat vader 't niet goed zou vinden. Aarzelend zei hij: „ja, mevrouw,” draaide zich om, liep op zijn elf-en-dertigste de gang in en gooide zijn schaatsen in een hoek van de kast. Hij was boos. Wat had mevrouw zich met hem te bemoeien?

Toen hij terugkwam, was mevrouw naar binnen. En terwijl zij begon aan de kapotte kousen van haar viertal, terwijl Fred en Jaapje eendrachtig autobus speelden, gingen haar gedachten naar haar buurjongen. Wat liep zoo'n ventje zonder moeder

of broertjes en zusjes toch ongelukkig rond. Mina was goed voor hem en zijn vader was veel met hem bezig in zijn vrijen tijd, maar hij moest voor zijn werkkring veel op reis en dan was 't toch erg eenzaam om Jaap heen. Gelukkig schoot hij best op met Miek en speelde hij na vieren nogal eens bij hen. Ook had hij er gelogeerd, toen zijn Vader een paar dagen achter elkaar weg moest. Maar hij had bij hen toch geen vriendje van zijn leeftijd. Die Paul van Dam, wat zou dat zijn voor een jongen? Zouden ze al weg zijn?

Toen mevrouw naar 't raam wilde gaan, werd zij opgeschrikt door kreten van chauffeur Jaapje en ze moest gauw uit den weg springen, terwijl verkeersagent Fred haar toeriep: „Achter de streep blijven staan, mevrouw!”

Gelukkig mocht zij even daarna doorlopen. Paul noch Jaap waren te zien. Toch maar goed, dat hij geen schaatsen mee had. Nu kon zij gerust zijn.

Zou mevrouw van Deurne ook zoo gerust geweest zijn, als zij gezien had waar Jaap was?

Jaap en Paul waren op weg naar het ijs. Al had Jaap geen schaatsen bij zich, hij wou toch wel eens zien, hoe 't met dat ijs gesteld was. Al gauw kwamen ze bij „de Zwam”, het water, dat 's zomers als zweminrichting gebruikt werd en waarop de week tevoren jong en oud zijn hart aan schaatsenrijden had opgehaald. Nu was het er eenzaam. Niemand was te zien dan in de verte twee mannen, die aan 't zagen en timmeren waren om de vermolmde treden van het trapje, dat naar het water

En hij timmerde eens flink met de hak van zijn schoen op het ijs.

leidde, te vervangen. Er stond wat water op het ijs, zelfs kabbelden aan één zijde de golfjes alweer. En bij het bord waarop stond: „*Streng verboden het water te verontreinigen*” was een ander bordje aan een paal getimmerd: „*Gevaarlijk ijs.*”

„Waar blijf je met je schaatsenrijden?” vroeg Jaap gering-schattend. „Je kunt beter gaan zwemmen.”

„Nou ja,” antwoordde Paul, terwijl hij zijn blik keurend heen en weer liet gaan, „rijden zal niet veel van komen door dat water, maar 't ijs is anders nog sterk genoeg.” En hij timmerde eens flink met den hak van zijn schoen op het ijs. „Maar jij durft er wed ik, niet op,” vervolgde hij. „Je durfde niet eens je schaatsen mee te nemen.”

„Ik niet durven? Best hoor! Wat dacht je?” En Jaap zette al, heel moedig naar hij dacht, een voet op het ijs aan den kant. Het viel mee. 't Kraakte niet eens. Nu de tweede. Daar stond hij.

„Zie je wel, dat ik durf? Nou jij, Paul!”

Maar Paul keek strak naar het ijs. Bewoog het, of verbeelde hij het zich?

Daar liep Jaap nog een stap of zes, zeven van den kant af.

„Kom terug, Jaap, niet verder, 't ijs beweegt zoo!” riep Paul angstig. Maar 't was te laat.

Een hevig gekraak, angstgegil en daar begaf het ijs zich en zakte Jaap naar de diepte. Krampachtig klemde hij zich aan het afbrokkelende ijs vast. De mannen aan 't eind van den plas gooiden hun gereedschap neer en zetten 't op een loopen in hun richting. Wanhopig zocht Paul naar iets om den drenkeling toe te reiken. Maar nergens op den zandigen oever was een tak of stok te zien. Op zijn buik op den kant liggend probeerde hij Jaap een hand toe te steken, maar hij schoot wel een paar meter te kort.

„Help toch, ik kan me niet meer houden.... 't ijs brokkelt af....” kermde Jaap in doodsangst.

Op dat oogenblik hoorde Paul haastige stappen en hijgend van het harde loopen rende een heer, klaarblijkelijk uit een op

den weg staanden auto gestapt, naderbij, onderwijl zijn overjas uitgooiend. Hij ging plat voorover liggen en schoof heel langzaam en voorzichtig over het ijs naar Jaap toe. Kalm en rustig klonk zijn stem: „Hou vast. Ik kom. Ik ben er dadelijk.” En

en daar begaf het ijs zich

toen, langzaam en nadrukkelijk: „Hou je met één hand vast. Steek mij de andere toe.”

Jaap deed wat hem gezegd werd. Hij wist het: hij zou verdrinken, reddeloos verloren zijn als hij die toegestoken hand niet greep.

Hij stak een ijskoude natte hand uit en... daar voelde hij die vastgegrepen door een warme, sterke, reddende hand. 't Was op het nippertje. Jaap voelde zich flauw worden. Maar nu waren de twee werklieden ook bij hen, de een had in de gauwigheid een touw, de ander een plank meegepakt. En met vereende krachten werd Jaap op het droge gebracht.

Maar dat wist Jaap niet meer. Bevangen door de kou van het ijzige water lag hij bewusteloos aan den kant.

„Waar hoort hij thuis?” hoorde Paul vragen. Die vraag bracht hem weer tot zichzelf, want hoewel hij niet in het ijswater gelegen had, scheelde het weinig of hij was ook flauw gevallen.

„'t Is Jaap Lichter en hij woont Vlaslaan 12,” stamelde hij.

„k Zal hem thuisbrengen. Ga jij maar mee.” En de heer ging den kleinen stoet voor naar de auto. Met hun tweeën droegen de mannen Jaap naar den weg en nu zag Paul aan het briefje op de voorruit dat het een doktersauto was, die daar stond. Toegedekt met de jas van den dokter en een reisdeken werd Jaap op de achterbank gelegd, met Paul naast hem zittend.

„Bedankt voor de hulp, mannen” en meteen sloeg de dokter het portier al dicht en reed in snelle vaart naar de Vlaslaan.

„Vlug er uit en hard bellen,” commandeerde dokter de Reus.

en droeg Jaap naar binnen

Paul, blij dat hij iets doen kon, luidde, luidde... ééns, twee-, driemaal. Maar opengedaan werd er niet. Ongeduldig vloog de dokter de auto uit, het tuinpaadje af en kijk... voor het ruitje van de voordeur was een bordje geschoven met „niet thuis” er op. Daarop had Paul in zijn verbouwereerdheid niet eens gelet.

Lang bedacht de dokter zich niet. Over het hekje heen drukte hij op de elektrische bel van de naastgelegen voordeur. Hij tilde zijn vinger niet op, aan één stuk door belde hij: er moest en zou vlug iemand komen. Er hing voor Jaap te veel van af. Het lukte. Aaltje, even later gevolgd door mevrouw, kwam

aangehold om te zien wat dat aanhoudend gebel beteekende. In korte woorden gaf de dokter uitleg, droeg zonder vragen Jaap naar binnen en legde hem op aanwijzen van mevrouw op de divan. Dadelijk begon hij Jaap de natte boel uit te trekken, terwijl mevrouw ruwe handdoeken haalde en Aaltje toeriep, voor warme kruiken en warme melk te zorgen.

Nu werd Jaap droog en warm gewreven en het duurde niet lang of hij sloeg de oogen op. Hij werd in een wollen deken gepakt en moest een beker heel warme melk drinken. En toen . . . toen barstte hij in tranen uit. En dat werkte zoo aanstekelijk, dat Paul, die mee binnengekomen was, ook begon. En daarna vonden Fred en Jaapje, die met groote oogen hadden staan toekijken, zeker, dat als iedereen huilde, zij ook maar moesten meedoen.

„Zeg eens, wat geven jullie een mooi concert! De moeite waard om naar te luisteren,” zei de dokter met zoo'n gek gezicht, dat ze alle vier hun tranen weer droogden. Mevrouw kwam beneden met wat goed, dat zij gehaald had en zei:

„Ja, nu zullen we Jaap in meisjeskleeren moeten steken. Iets dat je past heb ik alleen maar van Miek. En thuis bij je wordt niet opengedaan.”

„Mina zou naar de markt gaan,” zei Jaap, die achterdochtig naar het meisjesgoed keek. Toen hij even later overeind zat op den divan met een meisjesnachtpon, versierd met kantjes aan, moesten ze inplaats van huilen, allemaal weer lachen.

Maar dat was voorloopig de laatste keer, dat er gelachen werd in huis.

Jaap werd ziek en erg ook.

Mevrouw had Jaap lekker warm in bed gestopt. Als hij eens door en door warm werd, zou zij naar zij hoopte Jaap's vader 's avonds, als zij het gebeurde zou moeten vertellen, meteen wel kunnen geruststellen omtrent Jaap. Toen Mina geschrikt en schreiend naar hem kwam kijken, leek hij alleen wat doezelig en slaperig. Maar 's avonds kreeg hij koorts, hun eigen dokter

werd geroepen en heel den langen nacht zat Jaap's vader met angstig hart te luisteren naar zijn jongen, die ijde, terwijl mevrouw de natte compressen op zijn gloeiend hoofd ververschte.

Hij bleef bij de bureu. Dat hadden mijnheer en mevrouw Van Deurne dadelijk samen overlegd. Het was — geloofden zij — God's bedoeling dat zij den moederloozen jongen, die thuis zooveel te kort zou komen, bij zich hielden.

Tien dagen zweefde Jaap tusschen leven en dood. En over het huis hing een droevige stemming. Wie in stilte veel hielp? Dat was Miek. Zij deed wat ze kon in haar vrije uren. De broertjes met hun spelen op gang zetten, Nicolientjes lessen overheoren, een en ander naar boven brengen voor Jaap. . . . Miek was echt een oudste dochtertje waar Moeder veel aan had in dien moeilijken tijd.

En toen werd Jaap op een ochtend wakker met het gevoel, dat hij nog nooit in zijn leven zoo heerlijk geslapen had. Maar wat was hij moe — zoo moe — nog meer slapen wou hij. . . .

Dien morgen was het heele huis opgelucht en dankbaar. Wel was Jaap erg zwak, maar nu ging het toch dagelijks vooruit. Al gauw mocht hij wat opzitten en plaatjes kijken.

Dokter de Reus kwam hem eens opzoeken en toen kon Jaap hem bedanken. Hij wou eens wat moois voor hem maken van figuurzaagwerk. Ook Paul, die erg in angst had gezeten, kwam bij hem. Wel zag Paul erg tegen dat bezoek op. Hij voelde heel goed, dat *hij* Jaap had aangezet om op het ijs te gaan. Toen hij binnenkwam, schrikte hij. Was dat Jaap, die daar zoo smal en bleek in de kussens lag? Jaap knikte hem toe.

„Hallo Paul!”

„Hallo Jaap! Zeg. . . . ik. . . . ik. . . . ik. . . . had je niet het ijs op moeten sturen. . . . en hier heb je wat sinaasappels. . . .”

„Dank je wel, wat een prachtstukken. . . .”

En daarmee was 't in orde tusschen de jongens en Paul bleef, tot mevrouw zei dat 't lang genoeg was.

Langzamerhand ging Jaap zich vervelen. Een goed teeken,

zei iedereen. Mocht hij maar wat lezen. Hij zou 't den dokter vragen.

Dat viel mee. Hij mocht wel een boek hebben, maar liefst de eerste dagen een dat hij al kende. Hij wist al wàt. Net was Miek uit school thuis gekomen.

„Miek, mag ik dat boek over Willem van Oranje?”

„Zeker.” Miek ging dadelijk zoeken. „O, nee, 't is nog op school, we hebben 't onder handwerken voorgelezen, maar morgen krijgen we 't uit. Een fijn boek, hè?”

„Noù. Toe, vertel nog eens van Delft.”

Ha! 't Potentatenboek.

Miek was dadelijk bereid. Dat bezoek aan de Nieuwe Kerk zou ze niet gauw vergeten.

Den volgenden dag kwam Miek bij Jaap op de kamer. Uit haar tasch haalde zij het boek en hield het in de hoogte. „Alsjeblieft!”

„Ha! 't Potentatenboek!”

„Wàt zeg je?”

„Och, dat noem ik maar zoo.” Jaap bladerde in het boek.
„Kijk, hierom...”

En Miek las:

„*Hoofdstuk 10.*”

„*Een Verbond met den Potentaat der Potentaten (1573).*”

„O ja,” zei Miek en las halffluid verder:

„*Voor en aleeer wij ooit deze zaak en de beschermeris*
„*der Christenen en andere verdrukten in deze landen hebben*
„*aangevangen, hebben wij met den alleroppersten Potentaat*
„*der potentaten al zulk een vast verbond gemaakt, dat wij*
„*geheel verzekerd zijn...*”

Daar kwam moeder binnen. „O, Miek, ben jij er, ik dacht dat Jaap alleen was. Nee, ga maar door. Wat lees je?” En mevrouw keek over Mieks schouder naar waar haar vinger bijwees.

„Alleen dit eindje las ik:

„*verzekerd zijn, dat wij en al degenen, die daarop vastelijk*
„*betrouwen, door Zijne geweldige en machtige Hand ten leste*
„*nog ontzet zullen worden, in spijt van al Zijne en onze*
„*vijanden.*”

„Die brief van Willem van Oranje wordt nog altijd bewaard,” zei moeder, terwijl zij even ging zitten. „Begrijp jullie eigenlijk goed wat het beteekent, *een verbond maken met den Potentaat der potentaten?*”

Jaap zweeg, maar Miek zei zachtjes:

„Ja, ik geloof dat hij met God een verbond maakte; dat hij op God vertrouwde.”

„Ja,” zei moeder. „Die Prins van hooge afkomst, met een schitterend voorgeslacht, dien je zelf wel een „potentaat”, een machtig vorst, zou kunnen noemen wist, dat hij *niets* kon, als hij niet een verbond met God maakte.”

Jaaps oogen schitterden. „'t Was een echte held, hè mevrouw, Willem de Zwijger?”

„Dat was hij zeker. Maar zijn moed om door te zetten, ook toen alles hopeloos scheen, kreeg hij juist omdat hij als 't ware Gods Hand vasthield. Als je dat doet, krijg je pas den echten moed.”

Jaap dacht aan den dag toen hij door het ijs was gezakt. Toen Paul had gezegd, dat hij niet durfde. Was dat echte moed van hem geweest om toen op het ijs te gaan en dokter de Reus te noodzaken hem met levensgevaar te redden? Hij wist best van niet. En hij wou toch zoo graag echt moedig worden net als zijn held. Maar zou een gewone jongen zooals hij... nee, dat kon toch niet? Je zou toch niet kunnen zeggen: „Jaap Lichter maakte een verbond met den Potentaat der potentaten?” Hij moest er bijna om lachen.

Toen mevrouw en Miek weg waren en Jaap alleen was gebleven, dwaalden zijn gedachten opnieuw naar wat mevrouw gezegd had. Wat zei mevrouw ook weer? „Als je Gods Hand vasthield, kreeg je den echten moed.” Hij begreep het niet. Hoe kon je Gods Hand vasthouden? Hoe kon je een verbond sluiten met God? Zou hij 't mevrouw vragen? Och, waarom niet! Ze praatten hier zoo gewoon over zoo iets. En toen hij hier logeerde, las meneer 's morgens voor over al die dingen en dan werd er een gebed gedaan. Hij wist er eigenlijk niets van, maar het leek hier niet zoo ongewoon om over iets dergelijks te spreken. Maar hij wou alleen zijn met mevrouw en hij moest veilig zijn, dat er geen mensch binnen kon komen. 't Best als de meisjes eens naar school waren.

Een paar dagen later was 't weer zoo zacht, dat Fred en Jaapje, — met klompjes aan voor den modder, dat was de grootste pret, — in den tuin mochten spelen. En mevrouw kwam met haar naaiwerk bij Jaap zitten.

Jaap werkte. Ja, want de onderwijzer uit zijn klas had hem tweemaal opgezocht. Den eersten keer had hij heerlijke bananen

voor hem meegebracht. Den tweeden keer ook zoo iets heerlijk . . . „maar niet heusch” zou Jaap zeggen! Zestig sommen! Brrr . . . Meneer begreep wel dat Jaap 't niet prettig vond, maar rekenen was zijn zwakke vak en het zou óók niet prettig zijn als hij zoo achter was wanneer hij terugkwam.

En nu was hij bezig: „Een regenbak is 3 M. lang, 2 M. breed en 4 M. diep. Een andere bak, die 100 L. meer kan bevatten is 4 M. diep en 25 d.M. breed. Hoe lang is de tweede bak?” Het vlotte nogal; al die sommen achter elkaar . . . 't leek heusch of hij er wat meer kijk op kreeg. In elk geval — hij deed zijn best er op.

Mevrouw zat er rustig bij. Hoe heerlijk dat Jaap zoo vooruitging. Al gauw zou hij nu weer naar huis mogen. Haar hart ging uit naar den jongen, die 't eigenlijk zoo eenzaam had en terwijl

zij zoo bij hem zat, ging er in alle stilte een bede naar God in den hemel of Hij Jaap wilde zegenen en leiden.

Toen Jaap een uurtje gewerkt had, vond mevrouw het genoeg. „Vanmiddag weer wat. Nu moet je nog wat gaan liggen.” En toen, toen Jaap weer lekker toegedekt lag en mevrouw de gordijnen voor het raam wat had dicht gedaan, kwam hij voor den dag met wat hij wilde vragen.

Mevrouw ging rustig bij hem zitten. „Wat ik je nu zeg, zal je héél nieuw en onbegrijpelijk klinken, Jaap . . . . Hoe heeft dokter de Reus je gered?”

„Hoe? Door zijn hand uit te steken,” zei Jaap verbaasd. Wat had dat er nu mee te maken.

„En wat deed je, toen die hand vlak bij je kwam?”

„Vastpakken natuurlijk, anders was ik verdronken.”

„Juist. Dokter de Reus redde jou toen met gevaar voor zijn eigen leven. Nu heeft God ook Iemand op aarde gezonden, Die in Zijn naam een hand naar ons menschen uitsteekt en Zijn leven gegeven heeft om ons te redden. Dat was Jezus Christus. Met Kerstmis denken we aan Zijn geboorte. Dat weet je wel immers?”

Dat wist Jaap.

„En nu,” vervolgde mevrouw, „nu kunnen alle menschen, — prinsen en moeders en melkboeren en schooljongens en negers en Chineezers, als ze vertrouwen, dat Jezus hen veilig door alles heen helpt, zoo een verbond met God sluiten.”

Jaap lag al het nieuwe, dat hij hoorde, te overdenken.

„Maar . . . . hoe weet u dat allemaal?”

„Doordat het allemaal opgeschreven is in een groot boek: *de Bijbel*. Dáár staat het in, *hoe en waarom* God dat alles zoo in orde maakte. Wij lezen er alle dag uit, want wij willen graag alle dag hooren wat God ons te zeggen heeft. Als je wilt, zal ik vader vragen of hij goed vindt, dat je met Miek meegaat naar haar Bijbellesje. En nu zal ik je nog eens wat vertellen. Je weet wel, dat Willem de Zwijger de hoogeschool in Leiden heeft gesticht?”

„Ja, omdat ze zoo dapper waren geweest bij het beleg.”

„Juist. En Willem de Zwijger, jouw held, heeft als eerste boek aan die hoogeschool een Bijbel gegeven. Nu kun je zelf wel nagaan, hoe hij over den Bijbel dacht. Hij wilde dat iedereen las, hoe de menschen een verbond met God kunnen sluiten, omdat hij zelf had ondervonden, hoe je dan moed en kracht krijgt, al is je leven nog zoo moeilijk.”

Als dat zoo was, dacht Jaap, dan moest hij zelf ook maar zien, zoo'n Bijbel te krijgen.

En nu was Jaap weer thuis.

Mina had als welkom appelpannekoekjes gebakken, vader had hem verrast met een electriche zaklantaarn en van de bureen had hij een pakje meegekregen om thuis open te maken.

Wat er in zat? Een dik plak chocola, een prachtig ingelijst portret van Willem den Zwijger en — een Bijbeltje.

Toen Jaap 's avonds in bed lag en vader het licht had uitgedaan, knipte hij nog even de nieuwe lantaarn aan. Eerst keek hij naar de reep chocola, die hij voor morgen vroeg had klaargelegd. Toen liet hij het licht spelen op het portret, dat hij al had opgehangen. En 't laatst kwam het Bijbeltje, op de boekenplank boven zijn bed, in het lichtschijnsel te staan. Daarna knipte hij de lantaarn uit, schoof die onder zijn kussen en kroop onder de dekens. Hij was moe....

„Nu heb ik zelf een Bijbel....” soesde hij. „*Dáár staat het in....* hoe je een verbond met God.... kunt.... maken....”

Toen sliep Jaap.

Aan .....

October 1934

Leider(ster) .....

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT, AMSTERDAM — 1934